

første Tid, de første Maaneder, hvor vi paa Grund af den meget strenge Valuta-situation, vi befinder os i, kan trænge mest til Loven, vil den øve en forholdsvis stor Virkning. Det er rigtigt nok. Men at Virkningerne skulde blive saa uhyre, at man for hele det Aar, der regnes med, ikke skulde kunne paaregne en større Indtægt end 1—2 Mill. Kr. af denne Lov, forekommer mig at være en lige saa stor Overdrivelse som den, det ærede Medlem gjorde sig skyldig i ved Omtalen af Luksustoldloven. Naar jeg regner som normal Indtægt af denne Lov — det kan være, den ikke naas det første Aar — saadant noget som 4—5 Mill. Kr., saa tror jeg, jeg er mere paa den sikre Side.

Det ærede Medlem omtalte Kreditindskrænkningsspørgsmaalet, men jeg skal atter her afholde mig fra at komme ind paa Udtalelser, der kunde forlænge Debatten. Jeg har udtalt mig derom i Folketinget. Det har naturligvis ikke været min Mening, at Bankerne skulde indskrænke deres Kredit overfor absolut legitime Foretagender, det vil sige overfor et nødvendigt Pengeforbrug fra Virksomheders Side, som har en afgjort normal og nyttig Karakter. Den Kreditindskrænkning, her tænkes paa, er t. Eks. en Indskrænkning af den Kredit, som ydes til Købere fra Udlandet af Artikler, der ikke er nødvendige, og Kreditindskrænkning overfor alle Forsøg paa Spekulation. Jeg benægter ikke, at der hos Bankerne allerede er en saadan Tendens til Stede, og jeg mener, det er Regeringens Pligt at søge at styrke den saa meget som muligt og gøre alt, hvad der staar i Regeringens Magt, for at fremme en saadan virkelig planmæssig Kreditindskrænkningspolitik.

Bramsnæs: Den højtærede Finansminister udtalte, at jeg klagede over, at der ikke blev foretaget Efterbeskatning af færdige Tobaksvarer. Det er ganske urigtigt. Jeg klagede aldeles ikke derover, for saa vidt som jeg ikke ønsker, at der skal foretages en saadan særlig Tobaksbeskatning i Øjeblikket. Men jeg kom ind paa, hvad der er rigtigt, at den Maade, hvorpaa Efterbeskatningen nu foregaar, vil give de store Firmaer en ganske ekstraordinær Fordel frem for de smaa, og jeg spurgte, om det var med Hensigt, man havde valgt en saadan Form. Hvis den højtærede Finansminister har ønsket at give mig Svar paa de Udtalelser, jeg fremsatte, skulde det derfor have været Svar paa dette og ikke en Bemærkning om, at jeg har klaget over, at de færdige Produkter ikke blev efter-

beskattet, for det var der aldeles ikke Tale om.

Jeg kan heller ikke indrømme den højtærede Finansminister, at jeg klagede over, at Automobilomsætningsskatten ikke udstrækkes til Medlemmer af det kongelige Hus. Nej, jeg beundrede den Omhu, hvormed denne Paragraf er indsat i en Hastværkslov; der skal dog en Del til — megen Ærbødighed overfor Kongehuset — for at huske, at man maa tage Hensyn i saadanne Tilfælde. Det vilde jo være en slem Ulykke, hvis man skulde paalægge Medlemmer af det kongelige Hus at betale en saadan Omsætningsskat, som man paalægger selv det fattigste Medlem af vort Samfund, der mener at have Raad til at købe sig en lille Ford-Bil. Jeg forstaar godt det nødvendige i at have en saadan Bestemmelse, og min Bemærkning var altsaa nærmest et Udtryk for Beundring over, at man har husket at faa en saa nyttig og god Bestemmelse ind i Loven.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der rammes af Silkebeskatningen, tror jeg, at kunne sige med Rette, at den højtærede Finansminister søgte at give os en Silkesolstraalefortælling om, at Silkeforbruget var særlig udbredt i de fattige Klasser, ja, endogsaa var trængt ned til de underste Lag i Samfundet. Det lyder jo overordentlig smukt, og det kan sikkert sine Steder gøre stærkt Indtryk af fortælle noget saadant, men skal vi ikke holde os til Kendsgerningerne: Silke er det dyreste Stof, der eksisterer, og den fattige Del af Befolkningen, i hvert Fald den Del af Befolkningen, som lever af sit Arbejde, har virkelig nok med at skaffe sig almindelige Klæder paa Kroppen, saa de kan ikke anvende noget til Luksus. Men det er naturligvis saadan en Talemaade, som gør sig godt i visse Kredse, dette, at det egentlig er den fattige Del af Befolkningen, som bruger Silke; derfor maa vi have en rigtig høj Told paa Silke, saa at det dog kan være forbeholdt den rige Del af Befolkningen at gaa med Silke. Saadan vil jeg antage, det er i Virkeligheden, og jeg skulde tro, at den højtærede Finansminister er mere enig med mig, end han gerne vil give det Udseende af i Aften. Den højtærede Finansminister kender jo nok Forbruget nogenlunde. Jeg ved ikke, hvor megen Vægt han lægger paa saadanne almindelige Avisudtalelser om, hvordan Silkeforbruget breder sig blandt de fattigste Lag, men jeg for mit Vedkommende giver ikke meget for dem. Nej, jeg vil tro, at Silkeforbruget i allervæsentligste Grad ligger